

PHẦN 8

Khả Hân à! Lần này em đóng quảng cáo giúp anh nhé?

Khả Hân tròn mắt nhìn Hàn Tú. Cái miệng đang ngậm ống hút to tròn một lúc mới nói được:

- Anh ngòi cả tiếng đợi em tan học, là để nói chuyện này đó hả?

Hàn Tú khuấy nhẹ ly cà phê, trầm ngâm một lúc anh nói:

- Bọn anh đã tính! Thay vì mời một công ty quảng cáo toàn các siêu mẫu nổi tiếng, anh sẽ thay vào đó là một phóng sự ngắn khoảng năm phút, đề tài là “mũ bảo hiểm, bạn đường”.

Anh nháy mắt với cô:

Em sẽ đóng vai một phóng viên phỏng vấn những người đi đường, xem họ nói gì về nón và xe của hãng chúng ta.

- Cái gì? Chúng ta? Các anh thì chỉ giỏi có thể thôi. Em thật không hiểu sao tối ngày phải vất vả vì công việc. Tất cả mọi người phải lao vào giành cái chức chủ tịch.

- Ê! Anh làm vì công việc thôi. Nhưng nếu được lựa chọn, em sẽ để ai lên nắm quyền.

- Đương nhiên là Khải Đăng.

- Vậy là phải rồi!

Khả Hân chu môi nhìn ra đường. Cà phê “Thanh Vân” chiều nay vắng khách nên khá yên tĩnh. Trước kia, cô thường đến đây nhưng không buồn như bây giờ. Có lẽ dạo này Khả Hân đã trưởng thành hơn nên hay trầm ngâm cũng nên. Cô hay buồn vô cớ. Mãi mê ngắm nhìn dòng người dưới đường, Khả Hân giật mình khi quay lại Hàn Tú đang chống tay dưới cằm nhìn cô nãy giờ. Hơi quê, Khả Hân quạu:

- Làm gì vậy?

Anh nhìn cô cười cười ngả lưng ra ghế:

- Giống hệt bà cụ! Trầm ngâm suy nghĩ, bộ đang có âm mưu gì hả?

Đúng là đàn ông! Công việc thì khó khăn gì cũng làm được, đối phương khó tính mấy cũng cố tìm hiểu làm vui lòng người ta. Chuyện... thật là...

- Bà cụ thì sao? Nếu vậy anh mời em quảng cáo làm gì?

Nhìn cô giận, Hàn Tú thấy buồn cười gì đâu. Trẻ con không thể tả. Đúng là phụ nữ... rắc rối. Anh trêu cô:

- Quảng cáo là công việc, tại Khải Đăng nó bắt anh chọn em chứ anh đâu có chọn.

- Anh... hứ!

Khả Hân giận run lên. Cô nghe cổ họng nghẹn cứng vì tức. Thật hết biết? Không hiểu cô đã làm gì xúc phạm mà anh ta lại cư xử với cô như thế. Nhưng tại sao đối với mọi người Hàn Tú luôn lịch thiệp, ga-lăng, dịu dàng nhưng lại làm cho cô phải giận dữ như thế. Giận quá, Khả Hân đứng dậy bỏ về một nước. Hàn Tú không nghĩ trò đùa của mình lại làm cô giận đến thế, anh vội gọi theo:

- Khả Hân! Khả Hân. Anh đùa mà. Ôi! Đồ con nít.

Không gọi được cô, anh ngồi trở lại ghế lắc đầu chào thua. Hàn Tú móc điện thoại ra:

- Alô. Tao đây! Khả Hân... chịu đóng quảng cáo này rồi.

Hôm. nay bệnh viện trở nên náo nhiệt hơn khi có đến bốn chiếc xe du lịch bóng loáng đậu thành một dãy trước cổng. Hạ Y với chiếc áo ấm cổ cao dài phủ gối đứng nhìn mọi người phân vân.

Trời ơi! Đi rước bệnh nhân hay đi khủng bố vậy trời? Cô cố giữ cho nụ cười đừng quá gượng gạo trước ba mẹ, bà nội, Khải Bình, Khải Nam. Từ sớm họ đã đến giúp cô thu dọn mọi thứ và bây giờ ai cũng muốn cô lên xe họ.

Hạ Y thở ra nhè nhẹ. Ánh sáng buổi sáng âm, rất tốt cho bệnh nhân vừa bị nhiễm lạnh như cô, mà sao cô thấy cả người như ngồi trên đồng than đỏ rực.

Đáng ghét! Nhìn xung quanh đến hai lượt vẫn không thấy Khải Đăng. Cô thâm rủa:

- Vậy cũng bảo là yêu mình, có lẽ mình đã quá tin hấn thôi. Ngay từ đầu, mình đã biết chắc không phải tên tốt đẹp gì rồi. Phụ nữ đối với hấn chỉ là con số không mà. Hừm! Hôm nay anh đã bỏ mặc tôi thì Hạ Y này cũng không thêm quan tâm tới anh. Để xem. Ít ra ngay lúc này cũng có hai chàng trai đứng đợi tôi kìa.

Hạ Y mỉm cười với Khải Bình, Khải Nam. Sao tự dưng cô thấy họ cũng đáng ghét không khác gì Khải Đăng. Có lẽ do có quan hệ huyết thống cũng nên.

Đi xe nào đây? Hạ Y phân vân. Đi xe bà hay ba mẹ thì quá bình thường, đâu có gì “sốc”. Phải làm cho hấn thấy được giá trị của mình chứ. Nghĩ thế, Hạ bước đến bà và ba mẹ, cô ngoan ngoãn:

- Bà, ba mẹ! Con nằm đây lâu quá, con muốn đi shopping một chút, để anh Nam chở con đến cửa hàng của anh chơi, chiều con về nhé!

Bà Đại Lâm lo lắng:

- Con bé này! Mới xuất viện, con phải nghỉ ngơi chứ.

- Nhưng con khỏe rồi mà, phải không Khải Nam?

Khải Nam vẫn còn “sốc” trước sự thay đổi của Hạ Y. Anh nghe hồn chao đảo vì mình lại được cô chọn hôm nay. Ôi! Một tương lai xán lạn đang chờ đón anh khi anh cưới được con gái giám đốc ngân hàng. Rồi mọi người sẽ phải quy phục anh:

- Bác à! Nếu em Hạ Y đã nói thế, cháu xin phép hai bác cho cháu đưa Hạ Y đi chơi một chút. Cháu sẽ đưa em về sớm ạ.

Bà Tâm Ngọc không mấy hài lòng trước quyết định của Hạ Y và Khải Nam, nhưng không nói gì. Đã là cháu, đứa nào bà cũng thương, nhưng Khải Nam là người chứa đầy tham vọng, bà chỉ sợ Hạ Y còn non nớt. Liếc nhìn sang Khải Bình, bà trầm giọng:

- Con đi với hai em nhé?

Bà Đại Lâm nhìn chồng an tâm phần nào.

- Vậy thôi các con đi đi. Nhớ về sớm đó!

Cân Thơ. Buổi chiều.

Vừa quay xong một cảnh, Khả Hân đã chộp ngay chai nước suối, cô ngồi phịch xuống cạnh Khải Đăng và Hàn Tú. Uống một hơi, Khả Hân mở túi xách lấy di động ra.

Hàn Tú ngồi xem cô diễn nãy giờ rất hài lòng nhưng chẳng nói ra. Anh cười cười châm chọc:

- Gọi người yêu à?

Không thèm nhìn qua, Khả Hân trả lời cộc lốc:

- Không liên quan tới anh.

Khải Đăng nghe cách nói của hai người đoán đã xảy ra chuyện gì. Anh nhìn nhìn Khả Hân:

- Làm gì quạu vậy nhóc? Nãy giờ, anh Hàn Tú khen em lắm đó. Kỳ này anh mày mở cho một công ty điện ảnh nhé. Biết đâu Khả Hân của chúng ta lại đoạt một giải Oscar nào thì sao?

Tiếp theo câu nói của Khải Đăng là một tràng cười không ngớt của hai chàng trai. Khả Hân tức lắm, có lừ mắt nhưng chẳng nói được gì. Ngồi im một lúc, cô như nhớ ra chuyện gì, Khả Hân cười cười hất hàm:

- Nè! Hôm nay hai người không ai đi đón Hạ Y à? Chị ấy ra viện mà không thấy hai người chắc buồn lắm.

Hàn Tú tỉnh bơ:

- Em từng nói anh chỉ biết có công việc thôi mà.

- Anh...

- Thôi thôi... cho tôi xin đi. Mà trước kia hai người thân thiết lắm mà, dạo này sao gặp là gây vậy?

Hàn Tú cười tinh quái, thái độ dửng dưng của anh làm Khả Hân tức muốn chết. Khải Đăng quay lưng, anh cũng đang nóng ruột đây Hạ Y ra viện mà anh không có mặt, cô sẽ nghĩ rằng anh không quan tâm đến cô. Từ sáng giờ, Khải Đăng gọi điện mà không hề bắt máy là đủ biết rồi.

Anh đi dọc ra bờ sông. Đầu óc trống rỗng. Hạ Y! Anh phải vì tương lai của chúng ta nữa em à. Nếu em biết rằng anh ở đây nhưng lòng không nguôi nghĩ đến em, hẳn em sẽ không giận anh đâu.

Anh đứng chống nạnh, ưỡn ngực lên mặc cho gió mon man, Khải Đăng để mặc cho nỗi nhớ cồn cào trong tim. Quả thật khi yêu một ai đó, nỗi nhớ nhưng không thể tả nỗi, anh nhớ gương mặt nũng nịu, nhớ ánh mắt dỗi hờn, nhớ đôi môi mềm mà ấm áp. Giá lúc này cô có ở đây, anh sẽ siết ôm cô vào lòng cho thỏa yêu

thương và sẽ trừng trị cô cái tội lạnh nhạt anh bằng ngàn nụ hôn say đắm.

- Áp lực nhiều lắm à?

Một giọng nam trầm trầm vang lên phía sau, Khải Đăng đoán biết người nào nhưng anh vẫn quay lại cố phủ nhận ý nghĩ vừa đến.

Khải Bình đứng sừng sững trước mặt anh. Thấy Khải Đăng cứ nhìn mình, Khải Bình bước đến cùng đứng dựa lan can nhìn ra bờ sông.

Buổi chiều, công viên im lặng thoáng mát, cái không khí của miền sông nước êm ả như cũng khiến tâm hồn con người lắng đọng hơn. Cả hai đứng cùng nhìn ra mặt sông một lúc Khải Đăng mới lên tiếng:

- Anh xuống đây có việc gì?

Nhìn qua Khải Đăng, Khải Bình cười buồn:

- Thăm chú, không được à?

- Dĩ nhiên. Nhưng hình như anh rất tất bật mà.

- Tôi có nhân viên lo. Không như chú, chú quá vất vả rồi.

- Tôi thích thế mà.

Khải Bình chỉ cười, nụ cười của một người trầm tĩnh. Đó là điều khiến Khải Đăng phải e dè. Khải Nam tuy thủ đoạn nhưng không đáng sợ, loại người đó rất dễ đối phó. Riêng Khải Bình thì khác, anh làm gì, nghĩ gì cũng luôn có suy tính và rất khó bắt được tủy của anh.

Chuyện thư ký anh bị mua chuộc là một ví dụ. Anh biết đó chính là âm mưu của Khải Bình và Khải Nam, chỉ có họ mới dám làm chuyện đó, nhưng đến giờ phút này, anh vẫn chưa tìm ra chứng cứ nên đành nhận chìm xuống. Khải Bình thừa thông minh để mọi cuộc giao dịch đều qua trung gian.

- Cậu không tự tin lần này, đúng không?

- Không lẽ anh cất công từ Sài Gòn xuống đây chỉ để kiểm nghiệm sự tự tin của tôi thôi sao?

- Cậu không tự tin vì xưa nay, chuyện quảng bá thương hiệu, Thanh Hà luôn đảm nhiệm.

Khải Đăng cau mày, anh nghiêng răng cố dẫn cơn giận. Đôi mắt Khải Đăng nheo nheo. Anh cười nhếch môi:

- Tôi chưa hiểu ý anh.

- Sau vụ bê bối đó, cậu đã mất trắng, tình lẫn tiền.

- Anh có thể nói rõ hơn.

Khải Bình lấy thuốc ra cài lên môi, anh nhả nha nhả khói:

- Hạ Y vừa đi chơi với Khải Nam, có thể lát nữa cô ấy sẽ đến đây.

- Cái gì? Hạ Y vừa hết bệnh, sao các người lại...

- Bình tĩnh! Bình tĩnh đi nào! Mày đã hết thời rồi. Thanh Hà vừa ký hợp đồng với công ty thời trang của tao, và dĩ nhiên mối quan hệ của tao và ấy cũng sẽ tốt đẹp thôi.

Khải Đăng cười nửa miệng. Anh có nghe lắm không đấy. Thật không thể tin được.

- Anh làm tất cả để làm gì?

- Không làm gì cả. Tao chỉ muốn cho mày biết một điều tao sẽ thắng mày bằng những gì mày đã bỏ đi.

- Nhưng Thanh Hà, Hạ Y không phải món hàng.

- Dĩ nhiên họ tự nguyện đấy chứ. Hạ Y đã chủ động đi cùng Khải Nam đấy chứ.

- Anh... anh nói với tôi điều đó làm gì?

Khải Bình nhún vai. Khải Đăng đoán hẳn chưa biết chuyện Khải Đăng đã tỏ tình với Hạ nên giọng tỉnh bơ:

- Mà y hầy đẹp bỏ giấc mơ làm chủ tịch hội đồng của tập đoàn Vietcar, quên luôn con gái ngài Đại Lâm và việc làm chồng nữ doanh nhân Thanh Hà!

Khải Bình phá ra cười, nụ cười đắc thắng của kẻ tham vọng thật ghê rợn. Không khác những âm thanh từ âm ty địa ngục vọng về.

- Mà y thông minh lắm! Hãy chuẩn bị tinh thần gọi Hạ Y là...

- Im ngay!

Đi kèm cái nghiêng răng là cú đấm thối sơn vào mặt Khải Bình. Khải Đăng khinh bỉ nhất là những tên lấy phụ nữ ra làm đà đi lên đỉnh cao của danh vọng. Vẫn chưa hả dạ, Khải Đăng sấn tới túm lấy cổ áo Khải Bình giờ nắm đấm lên:

- Bỉ ổi! Anh không đáng mặt đàn ông.

- Vậy mà đáng ư?

- Khốn nạn!

Một nắm tay đã giơ lên nhưng Khải Đăng không đấm, bài tay còn giơ cao, anh nhìn một bên, có một ánh mắt đang nhìn từ phía sau Khải Bình. Khải Đăng cau mày phật ý, anh gọi nhỏ:

- Hạ Y!

Hạ Y đứng nãy giờ, cô đã chứng kiến cảnh Khải Bình bị Khải Đăng đánh té nhào xuống cỏ mà không có lấy một phản ứng tự vệ. Lòng trắc ẩn của một con người không cho phép cô đứng im. Hạ Y nhìn Khải Đăng đầy ai oán, trách móc, cô bậm môi cố dẫn sự phẫn nộ trong lòng rồi bước đến dìu Khải Bình bằng sự tận tâm rồi bỏ đi một nước trước ánh mắt sững sờ của Khải Đăng.

Buổi tối! Hạ Y kê lại cái gối cho Khải Bình sau khi xúc thuốc cho anh. Nhìn vết bầm tím trên khoeo môi anh, cô xót xa thở hắt ra:

- Nếu em là anh, em sẽ không nhịn đâu!

Anh cười thật hiền:

- Không nhịn chẳng lẽ đánh lại. Dù gì thì nó cũng là em của anh mà.

- Anh tốt quá!

Cô nhìn anh bằng sự ngưỡng mộ. Trong nháy mắt, Khải Bình trở thành người hùng trong mắt cô. Cô dịu dàng cười với anh rồi đứng lên:

- Thôi, anh nằm nghỉ đi, em về phòng đã. Sáng em qua.

- Ừ ngủ sớm nghe Hạ Y. Em đừng quên là mình vừa hết bệnh đó.

- Vâng, em biết mà!

Hạ Y khép cửa nhẹ lại. Sao bấy lâu cô không phát hiện ra Khải Bình là người dễ gần, có cá tính sâu lắng, nhẹ nhàng thế chứ. Hứ! Chẳng bù cho con người kia. Cộc cằn, thô lỗ, hờ chút là đánh người. Thật là đáng ghét gì đâu.

Vừa nghĩ vừa đi, Hạ Y đến trước cửa phòng mình lúc nào không hay. Ngôi biệt thự này chắc có một không hai ở Cần Thơ rồi. Vừa rộng vừa đầy đủ tiện nghi, mà cũng phải thôi, cậu ấm Khải Đăng ở mà.

Hạ Y không sao xóa được hình ảnh lúc chiều, một Khải Đăng nồng nàn, dịu dàng hay chọc cô, để rồi dỗ ngọt bằng vòng tay, bằng những nụ hôn đam mê dường như biến mất. Cô cảm nhận được tim mình xơ cứng với ý nghĩ đó. Đang thả hồn đi hoang, Hạ Y chợt khựng lại với đóm sáng trước mặt. Hành lang vắng lặng, ngôi biệt thự lọt thỏm trong khu vườn rộng càng khiến cô sợ hãi

hơn. Cố trấn tĩnh mình, Hạ Y thu hết can đảm bước đến cái bóng đen. Trên đời này không có ma, Hạ Y ơi.

- Anh muốn nói chuyện với em.

Cô muốn đứng tim vì giọng nói nam giới lạnh lùng, nhưng Hạ Y cũng kịp trấn tĩnh khi nhận ra đó là Khải Đăng. Con giận lúc chiều còn nguyên vẹn trong lòng, cô mím môi đi luôn qua anh. Khải Đăng đứng dựa lưng vào lan can, anh nhìn theo lưng cô bằng ánh mắt nghiêm nghị:

- Anh nói không nghe à?

Hạ Y vừa bước qua anh đúng hai bước, cô đang đứng ngay trước cửa phòng mình. Mùi thuốc lá dày đặc, chứng tỏ anh đã đứng đây rất lâu. Hiếm thấy cậu Đăng có lòng kiên nhẫn như thế đấy. Đợi chờ một cô gái hình như không phải phong cách của anh. Nghĩ thế nhưng Hạ Y vẫn không thèm quay lại, cô tra chìa vào khóa. Cánh cửa vừa mở, Hạ Y đã bị một cánh tay mạnh mẽ đẩy vào, cánh cửa lập tức bị đóng lại.

Trong nháy mắt, Hạ Y đã bị nhốt giữa hai cánh tay Khải Đăng. Phía sau là bức tường sát lưng, hai bên là hai cánh tay rắn rỏi của Khải Đăng, trước mặt là gương mặt như sát thân của Khải Đăng.

Hạ Y cúp mi, cúi mặt không dám nhìn lên. Hơi thở anh đang phả trên mặt cô nồng ấm. Ôi! Cô lại yếu đuối nữa rồi. Sau nụ hôn cưỡng bức của anh, cô đã phải thao thức và phát hiện ra rằng mình yêu anh biết bao nhiêu. Từng đêm, từng đêm ở bệnh viện cô đã luôn ngóng chờ anh, nhớ nhung và ước ao được ngã vào vòng tay anh, chìm đắm trong môi anh. Thế mà...

- Anh muốn gì?

Hạ Y cố lắm chỉ nói được thế. Anh vẫn giữ nguyên khoảng cách... một hơi thở với cô:

- Học của ai cách nói đó vậy?

Cô ngẩng phắt lên nhìn anh, trong màn đêm đôi mắt cô sáng rực lên, Hạ Y mím môi:

- Tôi là vậy đó. Xin anh hãy về và...

- Trả lời anh! Tại sao không ở trên ấy dưỡng bệnh mà xuống đây?

Hạ Y cười nhạt nhẽo. Đàn ông đúng là đàn ông, những câu sáo rỗng như thế mà cũng thốt ra được. Tôi xuống vì anh, vì tôi nhớ anh không chịu được. Hạ Y muốn quát lên như thế nhưng cô chỉ biểu hiện bằng ánh mắt ghen ngào không thốt thành lời.

Hỏi hận! Phải, Hạ Y đang hỏi hận ghê gớm khi đòi Khải Bình, Khải Nam đưa xuống đây. Giá mà cô cứ ở trên ấy với nỗi buồn, nỗi cô đơn và sự giận dữ cho riêng mình thì đỡ tủi hờn. Tình yêu này đã quá vội vàng rồi. Cô lẽ cô đã bị sự hào nhoáng, nét nam tính của anh lôi cuốn và anh cũng không thể cưỡng lại tính trăng hoa của mình. Hai người dột nên mỗi tình bằng tở, mỏng manh, dễ vỡ. Cả hai chưa thực sự hiểu nhau rồi.

- Tôi muốn nghỉ ngơi.

- Anh biết! Em chăm sóc người ta rất vất vả.

Hạ Y giương mắt nhìn anh, vô tình bàn tay cô bấu vào tường chạm phải công tắc điện. Căn phòng sáng choang, bốn mắt nhìn nhau. Hạ Y cố nén nhưng má cô vẫn nóng bỏng vì hai giọt nước trong veo.

Khải Đăng! Anh nữ dùng những từ như thế để nói với em sao? Em vì ai mà xuống đây? Nghe tin anh cực khổ quay quảng cáo, em đã phải nói dối cha mẹ hy vọng xuống để giúp anh, dù là mặt tình thân. Được gì đây?

Cô chớp mi thật nhanh. Hạ Y quay mặt thôn thức với nỗi uất ức trong lòng. Mới yêu nhau đã thế này, mai kia sẽ còn sóng gió cỡ nào?

Khải Đăng đau thắt lòng khi nhìn cô khóc, nhưng anh không thể nào mềm lòng được. Hạ Y đã quất vào lòng tự trọng một gã đàn ông một lần roi, tạo ra một vết cứa rất bỏng rát.

Cô không tin anh! Ánh mắt lúc chiều của cô đã chứng tỏ điều đó. Hạ Y đứng về Khải Bình một cách công khai trước mặt anh, trong khi đó lời yêu anh, cô cũng tiết kiệm chưa nói, hỏi sao anh không buồn và giận.

Ngửa mặt nhìn mơ hồ lên trần nhà, Khải Đăng nhắm mắt, vòng tay anh từ từ khép lại ôm gọn cô. Hạ Y vùng ra nhưng không thoát được, anh quá mạnh mẽ còn cô thì nhỏ bé, yếu đuối.

- Đứng im đi!

- Anh lấy tư cách gì mà nạt nộ tôi?

Rồi không hiểu lấy đâu ra sức mạnh mà cô đẩy anh sang bên, nói trong tức tưởi:

- Ba má tôi còn chưa bao giờ đối xử với tôi bất công như anh.

Nói xong, Hạ Y nhào người lên giường, úp mặt vào gối khóc thốn thức. Nhìn hai bờ vai run lên từng hồi, Khải Đăng ngồi xuống giường quay chỗ khác.

Hạ Y quá mỏng manh, yếu đuối mà phải đứng trước bao âm mưu, anh phải làm gì để cô hiểu và thông cảm với anh đây?

Đợi cô qua cơn xúc động, anh cố nhẹ giọng:

- Thôi, không khóc nữa! Anh muốn...

- Tôi muốn ngủ.

Cô bật người qua, nước mắt đầm đìa như đũa trẻ. Nhìn tóc cô bảm trên mặt tèm lem, không nén được, Khải Đăng phì cười.

Cô đang giận, bị anh chọc quê càng tức hơn. Hạ Y bật dậy, cô đẩy anh xuống giường:

- Đi đi! Đi khỏi nơi này đi! Tôi không muốn thấy anh.

- Được được! Anh đi!

Khải Đăng giơ hai tay đầu hàng lững thững ra cửa:

- Anh qua kêu Khải Bình qua cho em nhé.

- Đáng chết! Đáng chết!

Cô đấm đá túi bụi từ phía sau. Khải Đăng bất ngờ quay lại, chụp tay cô, anh đưa lên môi nhìn cô âu yếm. Hạ Y phát hiện những lúc anh sắp hôn cô bao giờ anh cũng cầm tay đưa lên môi, những lúc đó tim Hạ Y cứ đập loạn lên, bồi hồi bồi hồi lạ lẫm. Và dù giận anh thế nào, cô cũng... không thể không nhớ được.

Lau nước mắt cho cô, Khải Đăng nhìn Hạ Y thật lâu. Hình như từ lúc quen anh, cô toàn phải tức, giận và khóc. Phải chăng anh là nỗi bất hạnh của cô. Nhẹ ôm cô vào lòng, Khải Đăng ủ cô trong ngực mình. Thương quá đi mất! Hạ Y cũng lạ lẫm trước hành động của anh. Hồi nãy còn dữ dằn lắm cơ mà, sao tự dưng tỏ ra dịu dàng vậy chứ.

Tì cảm trên vai anh, cô nghe bao nỗi thắc mắc trong lòng. Khải Đăng này quá khó hiểu, cô ước gì mình có thể chui vào để hiểu được những gì trong đầu anh. Giận lắm nhưng Hạ Y cũng đứng im, cô không thể cưỡng lại con tim mình. Khải Đăng giữ chặt người yêu trong vòng tay. Anh siết nhẹ eo cô. Khải Đăng úp mặt vào tóc Hạ Y, anh nghe tim rạo rục:

- Nhớ anh không?

- Không!

Anh cười. Hạ Y ghét nụ cười đó, nó làm cô có cảm giác cô đã bị anh đọc được tất cả ý nghĩ trong đầu.

- Tối rồi, em đi tắm đi rồi ngủ.

Khải Đăng buông cô ra. Hạ Y lại bị bất ngờ trước hành động của anh. Mới nòng nân đó bây giờ lại... cô ngỡ là anh còn phải ôm cô thật lâu, hôn thật sâu nữa chứ:

- Đáng ghét!

Khải Đăng vào phòng tắm pha nước cho cô, Hạ Y phụng phịu ngồi xuống giường với nỗi ám ức trong lòng. Từ Sài Gòn xuống đây để được anh... ôm có chút xíu. Cô chun mũi với chính mình, nghe giận anh ghê gớm.

- Xong rồi! Đi tắm nào, đại tiểu thư!

Khải Đăng chu đáo đến mức mở chiếc va li nhỏ trong tủ soạn giúp cô bộ đồ ngủ. Anh đặt vào tay cô, giọng ngọt ngào:

- Ngoan nào! Đi tắm, ngủ sớm.

Anh hôn phớt lên má cô:

- Nhớ không được tắm lâu quá đó. Cảm lạnh là anh không chịu trách nhiệm đâu.

Hạ Y bĩu môi sau lưng Khải Đăng. Nói bấy nhiêu rồi anh ra ngoài.

- Ai thèm anh có trách nhiệm. Xí!